

olled ommeti wõitja, minna isse tunnistan
felle tõe keikide kuuldes üles. Agga nüüd
ma pallun, jätta mind õige rahhule!”

Seäsk omma uhke waimo sees tahtis
keige omma saggufeltšile kulutada, et ta oli
sure lomade wallitseja ärrawõitnud, lendas
pirrisedes üles, jäi esimese pu jures äm-
liko wörko kinni. Ämlik tulli kohhe kallale,
immes keik seäse werre ärra. Walmis seäsk,
walmis jut.

Üks jut küllalastele.

Kui liina pole minnakse, siis lähheb
ühhest kohhast te küllast läbbi, mäest üles:
mäe otsas wärraw. Saksatöld sõidab,
küllalapsed särki wäel „lipst“ ülle aia, rutto,
rutto wärrawat lahtiwõtma.

Monnest tõllast kukkub koppikas wäste
wälja, monne wantri peält kaks koppikat
ja liina-sai peäle: nenda kui õn juhtub,
ja arm kannab. Agga küllalapsed joserwad
ka mitto korda muido, et seält ei kukku
middagi wälja, peawad ka rahhul ollema!

Agga ni pea, kui seält middagi mahha
kukkub, siis on nad keik korraga ja tullise
ruttoaga kummardamas, ja ommeti on üks
ainus agga se õnnesaja: siiski polle neil
sepärrast mitte rido egga kärra.

Jubba jälle üks saks sõidab, wärraw
lahti! — Oh kuida poisikesed wahhiwad,